

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλοτάτης καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ Ἐξωτερικοῦ Ἐτησία δρ. 8.— Ἐτησία φρ. 10.— Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος 5,50 Τετμήνου 2,50 Τετμήνου 3,— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ἸΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ἐν Ἀθήναις, 8 Ὀκτωβρίου 1916 Ἔτος 38ον.— Ἀριθ. 45
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—Τόμος 23ος	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἑσώτερ. λ. 10. Ἐξώτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὀδὸς Ἐδριπτιδοῦ ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαίου.

μάλιστα ἐπέλεξε τὴν φίλην σου ἀπὸ ἑλλην κοινωμικῆν τάξιν.) **Μανιατοπούλαν** (ἔστειλα ἄ; μάθη λοιπόν ἢ **Φράουλα** ἐπὶ τὴν εὐχαριστήσας καὶ τῆ; εὐχεσθαι νὰ βρῇ αὐτὴν αὐτὴν φίλην τὴ δική σου) **Φοῖβον** (ἔγι' ἤτο ὀπλαρχηγὸς τῆ; Μακεδονίας; καὶ εἶχε πάρῃ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον διὰ τὴν ἐκεῖ δράσιν του) **Μεσοσηνιακὴν Ἀκτὴν** (σὲ συγγαίρω' ὄχι, δὲν ἀπεκλείσθης) **Π. Σ. Χατζ.** (καὶ οἱ τριήμεροὶ ἀκόμη ἔχουν δικαίωμα νὰ παρῶν ψευδώνυμον) **Ἀστέρα** τοῦ **Βέγα** (περίεργον φαινόμενον ἢ Κ. Τ. ὅμως δὲν εἶνε συνδρομητρία) **Ἀνδροειωμένον Κουραμπιὸν** (τὸ γραμματάκι σου μ'εὐχαρίστησε ἔστειλα) **Μεγάλην Ἑλλάδα**, **Ἐθνομικὸν Ἑρμῆσιον**, **Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα**, **Ζήτω ἡ Διάπλασις** κτλ. κτλ.

Εἰς δσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26ην **Σεπτεμβρίου**, θάπαντήσω εἰς τὸ προεχῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀδριανίου-Νοεμβρίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Νοεμβρίου

- 565. Δεξιόγραφος**
 Ἄν τὰς δύο καλλιτέρας τῶν τροπῶν σου συνενώσῃς; Μίαν πολίχνην τῆ; Ἑλλάδος; Πιραδῶν θά δηλώσῃς.
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώου Βελισσαρίου
- 566. Μεταγραμματισμός.**
 Ἐπὶ πηλοῦσα στοὺς ὄρους; Μ' ἄλλαξαν ἕνα γράμμα καὶ πόλιν, ἀπὸ ἔντομον; Μ' ἔκαμαν ἐν τῷ ἄμα.
 Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Χαμόγελο τῆς Νίκης
- 567. Ἀναγραμματισμός**
 Ζῶον, ὡς εἶμαι, ἀν. μάρσις; Τὸ κορμὶ μου στὸ νερὸ Ἀδιάκοπα θά λούω.
 Ἄν μὲ ἀναγρῆμιπτῆς; Πῶς τὸ ἐπῆθα αὐτό;—
 Μοῦ μιλά; καὶ δὲν ἀκούω.
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀλλέως τῶν Μαργαριτῶν
- 568. Γωνία**
 + ***** = Χώρα τῆ Ἑσρώπης.
 *+***** = Ἀττικὸς συγγραφεὺς.
 **++++ = Ἀρχαία πόλις τῆς Περσίας.
 **++++ = Υἱὸς τοῦ Μ.Κωνσταντίνου.
 *+***** = Πόλις τῆ; Ἑσπείρου.
 *+***** = Πόλις τῆ; Ἑλλάδος.
 +***** = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
 Οἱ σταυροὶ μυθικὸς ἦρος.
 Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Ἀνδρῆο Κυριόπουλο
- 569. Κρυπτογραφικόν**
 123145678 = Μέρου τοῦ σώματος.
 2567 = Τροφή.
 356678 = Φυσικὸν χάρισμα.
 45378 = Ὀπτικὸν εργαλεῖον.
 56278 = Ἀσθημα.
 67278 = Χαρακτηρίζει τὸν ἄνθρωπον.
 72378 = Ἰδιότης τῶν σωμάτων.
 81658 = Φυσικὸν φαινόμενον.
 Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Ἀπόλυτο Ναυτοπόλο
- 570. Ἐρωτήσις**
 Εἰς ποῖον μέρος ὁ Ἰούλιος ἐρχεται πρὸ τοῦ Μαΐου;
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Γεωλοῦ
- 571. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων**
 Νὰ εὑρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχακὰ τῶν νὰ σχηματίζουσαν Γάλλον γλασικὸν ποιητὴν;
Χαλεπῶς, ψευδῆς, ἀρετῆ, ἀνίκανος, γίγας, κακῶς, φῶς.
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Καρυάτιδος
- 572. Φωνηεντολισμὸν**
 τ-ν-κ-μ-ν-δμ
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πέδου τῆς Πατριδος

573. Γρίφος
 Χειρῶν ρι ρι ρα ρα
 Ἄνοιξις ρι ρι ρα ρα
 Θέραις Α ρι Ν ρα ρα
 Φθινόπωρον ρι ρι ρα ρα
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Βουλγαροφάγου Ἑλλήνου

- ΛΥΣΕΙΣ**
 τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 31 καὶ 32
392. Μοναστήριον (μονὰς, τυρί, ὶν).—393. Λυκοῦργος-κακούργος.—394. Ἄρτος-Ἄργος.—395. Ὁ Ὑπατοῦ, ἢ Ὑπάτη.
395. ΠΕΚΙΝΟΝ 397. ΕΡΑΤΟΣΘΕ-
 Α Π ΝΗΣ (πένθος, ἄρ-
 Α Ρ Γ Ο Λ Ι Σ τος, τέρας, ὄνος, σοί,
 Ι Ε Ο Α θάνατος, Νέσος; ἡ-
 Α Ρ Ν Σ τζ.)—398-399. 1.
 Ω Ω Ταρσός. 2. Ἡ ἀλή-
 Ν Ν θεια (ἄλλη θεία.)—
 400. ΠΙΝΔΟΣ (Πῆξ, Ἰσχνός, Νέος, Δίδω,
 Ὀλον, Σκότος.)—401. Ἐλευθερία ἢ θάνατος.
 402.—**Εἶμαι λάτρη τῆς Διαπλάσεως** (Ἡ μετὰ τρ' εἰς τίς διὰ πλάσε-ὠς.)
 403. Πήλιον (πῆ, Λυθόν.) 404.—Σέριφος-ἔριφος.—405. Κύτος-Κότος.—406. Ἀντιγόνη.
 407. Ε Ρ Α Τ Ω 408. Β Υ Ρ Ω Ν
 Ρ Η Μ Α Ε Λ Α Ι Α
 Α Μ Α Μ Υ Σ Ι Α
 Τ Α Ο Ρ Ο Φ Η
 Ω Δ Α Ν Ι Α
 409—413. Διὰ τοῦ Κ: **Φακός, μήκος, κόγ-
 ζη, κῆμα, δκτώ.**—414. ΠΙΝΔΑΡΟΣ (Πρό-
 τος, Ἴδιος, Νίκη, Δίδω, Ἄρτος, Ράπτω, Ὀ-
 λον, Σκόφω).—415. Μὴ ἐκδικεῖ.—416. **Ἐκ**
 τῆς ὑπομονῆς ἢ ἐπιτυχία. (Ἐκτῆς ὑπὸ μόνης-
 ἢ ἐπὶ τύχη-α.)

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περναῖτε ὁράτα τὰς ὥρας σας.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμος 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 ἕκαστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμος 10 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστος.
 (Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμος 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος δρ. 3—Χρυσῶδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6,50. Διὰ τὸ ἔξωτερο. 4.— 7.—

Τόμος 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. πέλων: Ἄδετος δρ. 7—Χρυσῶδες δρ. 10.

Τόμος 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος δρ. 8—Χρυσῶδες δρ. 10.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μετὰ ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτά 10, διὰ τὸς συνδρομητὰς μὲς λεπτά 6 μόνον μετὰ γέ α στοιχεῖα τὸ διαπλάσιον, καὶ μετὰ γ ε α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάττωτος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αὐτὸ μὲν τὸν 13 πληθύνονται ὡς νὰ ἦσαν 15 ὡς εἰς τὸς στίχοις, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ τὰ ἄλλα ἢ κατὰ τὴν ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεσθαι ὡς ἐξ λέξεως ἀπλά. Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

15—166
Ἰδούθη Σύλλογος «Ἡρωικὸν Μπεζάνι» ἐν Πάτραις πρὸς διάδοσιν καλλίστου περιοδικοῦ «Διάπλασις τῶν Παιδῶν». Ζητήσατε καταστατικὰ. Διευθυνσις: κ. Λουδοβίκου Παῖνε, βιβλιοπωλεῖον Ἀπ. Σταματοπούλου, ὁδὸς Μαυζῶνος 83, Πάτρας.

15—167
Τρισεύγενη, τί γίνεσαι; Ἄλλαξες σπῆτι; Ἴρις.

15—168
Γερμανίς διδασκάλισσα ζητεῖ παραδόσεις.— Ἰπποκράτους, 6 ἄνω πάτωμα.

15—169
Ἰρις, Ἡρώα τοῦ 1913, τὰ πῶς θερμά μου συγχαρητήρια. **Τρισεύγενη.**

15—170
Αντάλασσω Μ. Μυστικὰ μετὰ ὅλους τοὺς Κεφαλαίους καὶ μετὰ ὅλα τὰ φυτὰ.—**Κυκλαμιά.**

15—171
Εθνικὴ Ἀναγέννησις, πολλὰς εὐχὰς γιὰ τὰ γενέθλια σου.—**Αγριοβιολέττα, Τριανταφυλλιά, Ζιζάνιον Σχολεῖον.**

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων, ἐλήφθησαν ἀπὸ 21—27 Σεπτεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἄλ. Δ. Ἀλεξόπουλος, Δ. Θ. Γιαννουλοπούλου, Ἀσπασία Α. Πυλαγινῶ, Π. Μελωνῆς, Ἰουλίττα Σπιδραμάνη, Ἐλένη Κ. Εὐδοκίμου, Ε. Γ. Καρδαράς, Α. Πατσάλης, Π. Π. Καρνανίκας, Ι. Ν. Παύλος, Ο. Σ. Μπάουμαν, Ε. Χάρτιμαν, Α. Στόνιγγερ, Γ. Ὀλσον, Ρ. Βαλιμύλλερ, Π. Βαλλότσο, Ι. Γ. Χογδογιάννης, Ν. Φραντζῆς, Κ. Μητσόπουλος, Ν. Γ. Πόθος, Α. Ε. Δράκος, Α. Γ. Παπαδόπουλος, Ἐλένη Χ. Σπηλιοπούλου, Ἰωάννα Θ. Μπάγκα, Π. Σπύρου.

ΒΟΛΟΥ: Α. Σ. Καπουράκης, Βοσποπούλα τοῦ Πηλοῦ, Χρ. Α. Ζήτης, Χαρίκλεια Ε. Κάτοκα.

ΔΙΑΚΟΦΤΟΥ: Α. Φιλιπποπούλου.

ΘΕΣΣΟΝΙΚΗΣ: Ι. Ἰωαννιμίδης.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Κ. Καπετανάκης, Τσεράνης, Ν. Δ. Καραμπελάς.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Νικ. Α. Μουζακίτης, Φιλοπατρῆς, Ἀντωννέτα Κ. Κατῆ, Δ. Γ. Δεσφίλλας, Λιζέτα Γ. Δεσφίλλας, Σπ. Κονοφάος, Βουλγαρομάχος Ἑλληνίς.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ααφρονταφῆς Βασιλεῖος.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Μαρούσα Ἐμ. Ρουδῶσ, Αἰκ. Ν. Ροδίου, Μαργαρίτ. Γ. Εγγενηκοῦ, Κ. Π. Τραπεζιλάκος, Ν. Φ. Ρουβινέτης.

ΑΪΘΥΡΙΟΥ: Ρ. Κολέντη, Μ. Γ. Κλαδά.

ΜΙΤΥΛΑΙΝΗΣ: Δοξασμένο Στέμμα.

ΠΑΤΡΩΝ: Γ. Γ. Μαργκέτος, Σωτηρία Παπαθανασίου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Α. Καλαμάτας, Θ. Σακελλαρόπουλος, Π. Αεραδίτης, Χ. Α. Ἀντύπας, Κ. Α. Ἀντύπας, Κ. Μοροζίνης, Σ. Π. Παπάς, Γ. Ε. Παπάς, Γ. Κ. Βέγγος, Δ. Κοντολέων, Α. Ι. Κοτοπούλης, Α. Μαστρογιώργος.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Ἀρ. Λόνος.

ΠΥΡΓΟΥ: Ι. Ι. Σαματόπουλος.

ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Ε. Α. Δρανοδίνης (δὶς).

ΣΠΑΡΤΗΣ: Βασιλικὴ Μ. Τσόνη, Μ. Γ. Γυώκας.

ΣΥΡΟΥ: Ν. Ε. Λάρας, Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ, Μαρία Ι. Θεοδοσοπούλου, Μόσχα Α. Δαπόντε, Ἀθηνά Α. Ἀλεξάνδρου.

ΤΗΝΟΥ: Ἐλπίς τῆς Ἑλλάδος.

ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Μαρίττα Τζουμέγκα, Ζωή Τζουμέγκα.

ΧΑΛΚΙΑΔΟΣ: Τ. Π. Θαρρογιάννης, Σ. Νάνου.

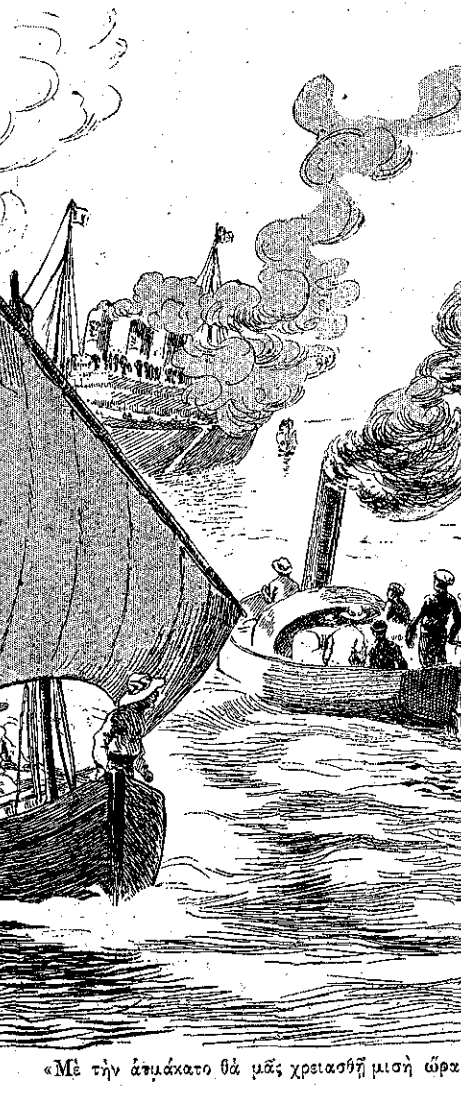
ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
 Ὄλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὄνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐλήφθησαν οἱ ἐξῆς τρεῖς **ΠΑΥΛΟΣ Η. ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ** ἐν Ἀθήναις. **ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ Σ. ΚΑΦΟΥΡΑΚΗΣ** ἐν Βόλῳ καὶ **ΠΕΤΡΟΣ ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ** ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὅσοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)
 Καὶ τὸ ἀγοραῖο αὐτοκίνητο σταματᾷ καὶ αὐτὸ ἐκεῖ.
 Ὁ Ἀλβαράδο ὅμως, ποὺ γνωρίζει καλὰ τοὺς συντοπίτες του, ὑψώνει περισσότερο τὴ φωνὴ καὶ ἀρχίζει μιὰ ἐγγλωττη ὁμιλία μετὸν σωφφὲρ τῆς Πεπίτας.
 — Σοῦ δίνω ἑκατὸ χιλιάδες ρέις, τοῦ λέγει, γιὰ νὰ γυρίσῃς πίσω!
 Ὁ σωφφὲρ σιωποῦσε μετὰ δισταγμό.
 — Διακόσιες χιλιάδες ρέις, ἐξακολουθεῖ ὁ Ἀλβαράδο.
 — Τριακόσιες! φωνάζει ἡ Πεπίτα.
 — Πεντακόσιες! ἀπαντᾷ ὁ Ἀλβαράδο.
 — Ἐξακόσιες! οὐρλιάζει ἡ Πεπίτα.
 Ἐδῶ ὁ Ἀλβαράδο σταματᾷ καὶ γελῶν λέγει εἰς τὸν σωφφὲρ:
 — Ἡ κυρία φαίνεται πῶς πλοῦσια ἀπὸ μένα. Ἐγὼ ὅμως νὰ σοῦ δώσω μιὰ συμβουλή: μὴ δεχθῆς, ἂν δὲν σοῦ δεῖξῃ τὸν παρῶν. Ὅσο γιὰ τὸν δικὸ μου, ἰδοῦ!
 Κ' ἔδωκε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα, καὶ μ' εὐγενικὸν κίνημα, ἀκατάγωνιστο, τάχως τὸ χεῖρ τοῦ θαμνωμένου σωφφὲρ. Αὐτὸς τότε ἀκούσε τὴ συμβουλή τοῦ ἐδωσαν καὶ παρακάλεσε τὴν σινιόρα νὰ τοῦ δεῖξῃ καὶ αὐτὴ τὰ λεπτὰ τοῦ τοῦ ὑποσέθηκε. Ἀλλὰ τοῦ κάκου ἢ χοντροπε-

πίτα ἔφαξε τῆς τσέπης τῆς καὶ τὸ τσαντάκι τῆς δὲν μπόρεσε νὰ βγάλη παρὰ μόλις καμμιὰ ἑκατοστὴ χιλιάδες ρέις.
 — Μά... θὰ σοῦ τὰ δώσω στὸ γυρισμό, ἔλεγε στενοχωρημένη. Ὁ θεῖός μου, ὁ γερουσιαστής...
 Ἀλλὰ ὁ σωφφὲρ, σὺν γνήσιος Βραζιλιανός, δὲν ἀκούσε λόγια ἕταν εἶχε τὸν παρῶν τὸ χεῖρ. Ἐδῶκε λοιπὸν με-

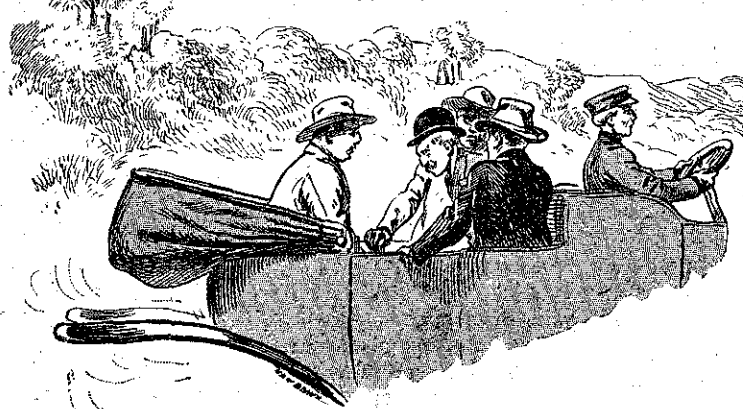
πολλὴ εὐγένεια τὸ κατῆκετο τοῦ καὶ εἶπε:
 — Λυποῦμαι πολὺ, σετιόρα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ προχωρήσω περισσότερο. Ὁ μοι ἐρῆπαθε κάποια βλάβη.
 Ἡ Πεπίτα λύσσαξε ἀπὸ τὸ κακὸ τῆς καὶ φοβήριξε διὸ θὰ πάηε στὴν Ἀστυνομία. Κ' οἱ ἀκούσθαι τῆς ἐπίσης ἀρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ θροῖουν. Τίποτε! Ὁ σωφφὲρ ἦτῃ ἀμετάπειστος.
 — Ἀδύνατο! τοὺς ἔλεγε.

Τὸ αὐτοκίνητο δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ βῆμα! Κάλασε ἡ μηχανή!
 Ἀναγκάσθησαν νὰ καταβῶν. Τότε ὁ Ἀλβαράδο ἐπλησίασε τὴν θυρίδα καὶ, με ἱπποτικὴ ἀερεφροσύνη, ἔδωσε τὸ χεῖρ τοῦ στὴν Πεπίτα λέγων:
 — Δεσποινίς, μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ μοῦ παραχωρήσετε ὀλίγων λεπτῶν συνομιλία;
 — Ἀδύνατο! ἐφώνησε ἡ Πεπίτα, κελιδνὴ ἀπὸ τὸ φόβο τῆς μπροστά στὸν κτηματία. Εἰσθε λησταί, ἀρπάξατε τὸν ἀραβωνιαστικὸ μου!
 Ὁ Ἀλβαράδο ἐπλησίασε τότε σ' αὐτὴ τῆς καὶ τῆς εἶπε:
 — Μὴ φωνάζετε τόσο δυνατὰ, γιὰ θὰ πῶ ἀμέσως τὸ ρόλο παίζετε στὴ δολοφονία τοῦ μικροῦ Γάλλου Δαλλινύ, στὸ κατῆστημα τοῦ γιαιοῦ Περέζ!
 Τὰ λόγια αὐτὰ ἔφεραν ἀμέσως ἀποτέλεσμα.
 Ἀπὸ μαυροκόνκινου ποῦ ἦταν, ἡ ἀραβωνιαστὴ τοῦ Ἀγγλάς ἔγινε μαυροπράσινη τὰ σγῶρα μαλλιὰ τῆς, σκεπασμένα με μιὰ ἀπλῆ μαντίλλα, ἀνασηκώθηκαν στὸ κεφάλι τῆς καὶ, τιθασειμένῃ, ρώγησε:
 — Ποιὸς εἰσθε λοιπὸν;
 — Πράκτωρ τῆς Γαλλικῆς

«Μὲ τὴν ἀμάκατο θὰ μὰς χρειασθῇ μιὰ ὥρα...»

Αστυνομίας, επιφορτισμένος να συλλάβω τον Άγκλας, αποκρίθηκε σιγά ο κτηματίας. Ο άνθρωπος αυτός είναι κακοῦργος επικίνδυνος. Έκλεψε ένα εκατομμύριο από μιὰ Τράπεζα του Παρισιού. Δεν είναι μόνο κλέπτης, αλλά και δολοφόνος. Αυτά ήθελα να σὰς πῶ, δεσποινίς, και ἂν δὲν με πιστεύετε, εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὰς δώσω ἀποδείξεις. Ὅσο γιὰ νὰ παντρευθῆτε τὸν Ἀγκλάς, βγάλτε το ἀπὸ τὸ νοῦ σας, γιατί,

«Καὶ τώρα, οἱ δύο μαζί!..» (Σελ. 358, στ. 6.)

εὐτυχῶς γιὰ σὰς, εἶνε παντρεμένος. Μόλις ἐτελείωσε τὰ λόγια τοῦ Ὁλβαράδο, εἶδε ἐκπληκτὸς τὴν χοντροπεπίτα νὰ σκεπάζῃ τὰ μάτια της μὲ τοὺς γρόνθους της καὶ νὰ βάλῃ τὰ κλάμματα σὰν παιδί ποῦ τὸ ἔδειραν.

— Ἀχ! ἔλεγε μὲς' ἐνὰ δάκρυα' σὰς πιστεύω, γιατί τὸ εἶχ' ἀκούσῃ. Ἡλπίζα ὅμως πῶς δὲν ἦταν ἀλήθεια... Ἡμουν τόσο εὐτυχισμένη ποῦ βρήκα γαμπρό!.. Μὰ βλέπετε πῶς δὲν ἔχω τύχη και ποτέ, ποτέ δὲν θὰ μπουρέσω νὰ παντρευθῶ... Δὲν θὰ μ' ἔπαιρνε αὐτός, τὸ ξέρω! Μοῦλεγε φέμματα, γιατί εἶχε ἀνάγκη νὰ τὸν βοηθῆσῃ νὰ ξεφορτωθῇ ἐκεῖνο τὸ παιδί. Μοῦ τὸ εἶχε παραστήσῃ γιὰ τρελλὸ επικίνδυνο και τὸ πιστέψα. Ἀλλοιῶτα, σὰς βεβαίω, δὲν θὰ τὸν βοηθούσα γιὰ νὰ τὸ σκοτώσῃ.

Ἡ ἀπελπισία της δυστυχισμένης κόρης ἦταν τόσο κωμική, ὥστε Ὁλβαράδο μετὰ βίας κρατοῦσε τὰ γέλια. Ἐπιτέλους της εἶπε:

— Ἐπροτίμησα νὰ σὰς εἰδοποιήσω, γιὰ νὰ μὴ κινδυνεύσετε νὰ συλληφθῆτε και σεῖς ὡς συνέννοχος.

— Ἐὐχαριστῶ, ἐπιθύρῃτε ἐκείνη, εὐχαριστῶ... Ἀλλά τί ὠφελεῖ; Ἐγὼ πάντα θὰ μείνω γεροντοκόρη!

Και με τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ διαβεβαίωσι, ἡ Πεπίτα γύρισε στοὺς ὑπηρετες, ποῦ ἐπερίμεναν με ἀνυπομονησία τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παραξενῆς συνομιλίας μεταξύ τῆς ἀρχινοσοκόμας και τοῦ «λῆστοῦ», ποῦ ἀρπάζε τὸν κύριό τους.

Ὁ δρόμος ἦταν ἐλεύθερος. Ὁ Ἀλβαράδο γύρισε στὸ αὐτοκίνητό του, δείχνων θριαμβευτικά ἐπὶ τὴν Κολέττα και στοὺς ἀνθρώπους του τὸ ἄλλο, ποῦ ἔφυγε ἀντίθετα με τὴν Πεπίτα.

Ὁ Ἀγκλάς ἐκάθητο τώρα στὸν μπροστινὸ πάγκο, μεταξύ τοῦ Τῶμ και τοῦ Ἀνρική, ποῦ τὸν κρατοῦσαν. Ὁ κτηματίας ἀνέβηκε, ἐκάθησε ἀντικρὺ του και τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα οἱ δύο μας, κύριε Ἀγκλάς! Μὲ συγχωρῆτε μόνο ποῦ ἄργησα...

Τὸ ἀμάξι ξεκίνησε. Ὁ κακοῦργος δοκίμασε νὰ σηκώτῃ κεφάλι, νὰ παραπονεθῇ γιὰ τὴ βία ποῦ μεταχειρίσθη κανέναντὸν του, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ πάρῃ τὴν ἀδελφή του,

νὰ φοβερίσῃ πῶς θὰ τοὺς κατήγγελλε ἐπὶ τὴν Ἀστυνομία, και τὰ λοιπὰ. Ὁ Ἀλβαράδο ὅμως περιωρίσθηκε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, ὅτι θὰ ἤρχετο γρήγορα στιγμή, διὰ νὰ τοῦ δώσῃ ὅλες τῆς ἐξηγήσεις ποῦ ἐπιθυμοῦσε, ἀλλ' ὅτι ἡ στιγμή αὐτὴ δὲν εἶχε ἔλθῃ ἀκόμη. Ἐτσι ἡ συνομιλία ἐσταμάτησ' ἐδῶ κι' Ὁ Βραζιλιανὸς ἀρχισε πάλιν ἀσφυρίζῃ τὸ ἀγαπημένον του βάλς.

Ἐτρεξαν ὡς μισὴ ὥρα ἐπὶ τὴν παραλία. Ἀρόμος δὲν ὑπῆρχε πιά και τὸ αὐτοκίνητο κυλοῦσε ἐπάνω ἐπὶ τὸν ἄμμο. Ἐπιτέλους ἔφθασαν ἐπὶ ἕνα γρανίτινο τεῖχος, ποῦ ἔφραζε τὸν ὀρίζοντα κι' ἐκλείνε τὸν ὁρίζοντα τοῦ Ἰκαραμπύ.

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε και Ὁ Τῶμ με τὸν Ἀνρική κατέβασαν τὸν Ἀγκλάς. — Μὰ τέλος πάντων, ποῦ με πάτε; ῥώτησε αὐτός.

— Ὅθι τὸ μάθετε! ἀποκρίθηκε ὁ κτηματίας.

Κ' ἀποτεινόμενος ἐπὶ τὸν Τῶμ, ἐπρόσθεσε:

— Λοιπὸν, σύμφωνα. Σοῦ τὸν ἐμπιστεύομαι.

— Ἐννοια σας, κύριε... ὅλα θὰ γίνουν ὅπως εἶπαμε!

— Λύριο λοιπὸν!

Κατόπιν ὁ μαῦρος κολοσσὸς ἀρπάζε τὸν Ἀγκλάς ἀπὸ τὰ χέρια, τὸν ἐφόρτωσε ἐπὶ τὴν ράχι του σὰ σακκὶ ὀλεῦρι, κι' ἄρχισε νὰνεβαίνῃ τὸ γρανίτινο βουνό, ἐνῶ τὸ ζωντανὸ του φορτίο φώναζε βοήθεια. Ἡ φωνὴ αὐτῆς ὅμως ἦταν μάταιες, γιατί τῆς ἔπαιρνε ὁ ἄνεμος κατὰ τὴν ἐρημὴ θάλασσα.

Στὸν γυρισμό, ὁ Ἀλβαράδο ἐπικεσε τὸ χέρι τῆς Κολέττας και της εἶπε:

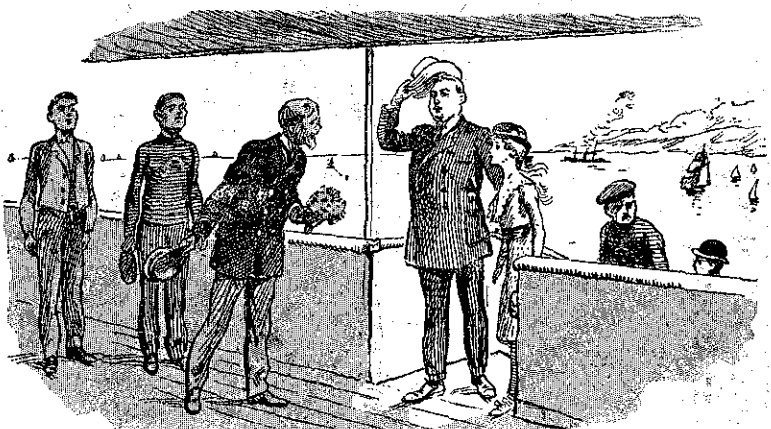
— Ἀγαπητὴ μου κόρη, πρέπει τώρα νὰ σοῦ ἐξηγήσω αὐτὰ ποῦ συνέβησαν και λυποῦμαι πολὺ ποῦ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ὁ ἀδελφός σου εἶνε κλέπτης και κακοποιὸς επικίνδυνος. Νὰ γιατί τὸν ἔπιασα.

Στὰ λόγια αὐτὰ, ἡ Κολέττα κρεμάσθηκε ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ Ἀλβαράδο και τοῦ εἶπε:

— Μπαμπᾶ! μπαμπᾶ!.. γιατί τὸ κάνατε ἐτσι; Ἄν ὁ ἀδελφός εἶνε κακοῦργος, ἂν ἔκαμε ἐγκλήματα, ἔπρεπε νὰ τὸν συλλάβῃ ἡ ἀστυνομία, οἱ χωροφύλακες... ὄχι ὅμως ἐσεῖς, και μπροστά μου!

Και ἡ μικρὴ Παριζιάνα ἔτρεμε ἀπὸ φρίκη, συλλογιζομένη ὅτι εἶχε ἰδῆ.

Ὁ κτηματίας τὴν καθυσόχασε ὅσο μπορούσε, λέγων ὅτι μόνο γιὰ τὸ καλὸ της, γιὰ τὸ συμφέρο της, εἶχεν ἐνεργή-

«Ὁ Ἀλβαράδο εἶνε δεκτός στὸ πλοῖο μ' ὅλες τῆς τιμῆς...»

ση ἔτσι. Ἦταν πολὺ μικρὴ και δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ, ἔπρεπε ὅμως νὰ ἔχη πεποιθῆσ' ἐμπιστοσύνη στὸν μπαμπᾶ της. Ἄν δὲν κατῶρθωνε νὰ πιάσῃ τὸν Ἀγκλάς, αὐτὸς τότε θάκιανε τὴν Κολέττα, ὅπως ἔπιασε και τὸν Ἐρρίκο. Δὲν θέλῃτε νὰ της τὸ πῆ ὡς τώρα, της τῶκρυβε γιὰ νὰ μὴ τὴ λυπήσῃ; ἀλλ' αὐτός, ὁ ἀδελφός της, ἐκλείσε τὸν Ἐρρίκο στὸ φρενοκομεῖο τοῦ Περὲξ και θὰ τὸν σκότωνε τὸν δυστυχισμένο, ἂν δὲν ἔφθανε τὸ γράμμα του ἐπὶ τὴν Κολέττα.

«Ἄρα ἐτελείωσε αὐτὴ ἡ διήγησις, ἡ Κολέττα, δακρυομένη, εἶπε:

— Ἐγὼ τῶξέρα πῶς ὁ ἀδελφός μου εἶνε κακὸς ἄνθρωπος. Ξέρω ἀκόμη κι' ἄλλα πολλὰ, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τὰ πῶ, ἐπειδὴ εἶνε ἀδελφός μου... Καὶ σεῖς ὅμως, μπαμπᾶ, ὑποσχεθῆτέ μου, ὅτι δὲν θὰ τοῦ κάμετε κανένα κακό.

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι! ἀποκρίθηκε ὁ κτηματίας, σκουπίζων με τὸ μαντιλί του τὰ δάκρυα ποῦ ἔβρεχαν τὰ μάγουλα της ἀγαπημένης του κόρης.

Ὅταν ἔφθασαν πάλιν στὸ Ρίο, ὁ Ἀλβαράδο εἶπε στὸν σωφρό:

— Πέρατε, Γκομέξ, και ἀπὸ τὸ Πρακτορεῖο τῆς Ἀτλαντικῆς, γιατί ἡ Λουτετία φεύγει αὐριο τὸ πρωὶ και πρέπει νὰ βγάλωμε τὰ εἰσιτήρια.

Ἡ Κολέττα τώρα δὲν ἐπίστευε αὐτί της.

— Ἀλήθεια, μπαμπᾶ, ἐφώνασε' φεύγωμε αὐριο;

- Ναι, παιδί μου.
- Γιὰ τὴ Γαλλία;
- Γιὰ τὴ Γαλλία.
- Κι' ὁ ἀδελφός μου;
- Ὅθι τὸν πάρωμε μαζί!
- Ὅμασθε ὅμως τί μοῦ ὑποσχεθήκατε;... Δὲν θὰ τοῦ κάμετε κανένα κακό...;
- Ὅχι, ἤσυχασε. Ὅθι τὸν ἐμποδίσω μόνο νὰ κάμῃ κακό σὲ ἄλλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Στὴ «Λουτετία»

Στὸ Ξενοδοχεῖο Ὁβενίνα, τὸ διαμέρισμα τοῦ Ἀλβαράδο εἶνε ἀνω-κάτω. Ὁ κτηματίας σηκώθηκε ἀπὸ τῆς ἐπὶ τὸ πρωὶ και τριγυρίζε ὅλες τῆς κάμαρες, δίδων διαταγὰς στοὺς ὑπηρετες, ὑπαγορεύων τηλεγραφήματα ἐπὶ Ἀνρική γιὰ τὴ γυναῖκά του κι' ἐπιβλέπων τὰ φορέματα και τὰσπρόρουχα ποῦ τὰ βάζουν μέσα στὰ σεντούκια.

Ὁ Ἐρρίκος, ποῦ δὲν κοιμήθηκε στιγμή τὴν ἀτελείωτη ἐκείνη νύκτα, μπῆκε ἐπὶ τὴν κάμαρα τοῦ Ἀλβαράδο εὐθὺς μόλις ἄκουσε τὰ βήματά του.

Ὁ μικρὸς εἶνε τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ. Γιατί χθὲς τὸ βράδι, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸν χαρτοπόλεμο, ὁ Βραζιλιανὸς τοῦ εἶχε πῆ:

— Τελείωσε!

Ὅση πεποιθῆσε και ἂν εἶχε ἐπὶ τὴ δύναμι και ἐπὶ τὴ δεξιότητα τοῦ Ἀλβαράδο, ἐπὶ τὴν ἀρχὴ δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ σὲ μιὰ τόσο γρήγορη και πλήρη ἐπιτυχία. Πῆγε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ χαρὰ, ὅταν ὁ κτηματίας τὸν ἐβεβαίωσε, ὅτι ὁ Ἀγκλάς ἦταν ἐπὶ τὰ χέρια του' κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλῇ:

— Πῶς εἶνε αὐτό; Πῶς τὰ κατφέρατε με τέτοιο κακοῦργο; Πῆτέ τα μου, ὅλα! διηγηθῆτέ μου!

Ἔτσι ἔμαθε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἀλβαράδο ὅλα τὰ συμβάντα τοῦ ἀπογεύμα-

τος' ἀπέφυγε ὅμως ὁ Βραζιλιανὸς νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τί θάπεγνιτο με τὸν Ἀγκλάς και γιατί θάφρευαν ἐπὶ βιαστικά γιὰ τὴ Γαλλία. Γι' αὐτὸ προπάντων ὁ Ἐρρίκος δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ ὅλη τὴ νύκτα, και μόλις ἄκουσε τὰ βήματα τοῦ προστάτη του, ἔτρεξε με τὴν ἐλπίδα νὰ μάθῃ κάτι παραπάνω.

Ἀλλὰ και ὁ Ἀλβαράδο ἦταν τώρα πῶς εὐδιάθετος νὰ τοῦ μιλήσῃ. Καὶ μιὰ στιγμή ποῦ βρέθησαν μόνοι ἐπὶ τὴν κάμαρα, γιατί ὁ Ἀνρική εἶχε πῆ ἐπὶ τὴν τηλεγραφεῖο κι' οἱ ὑπηρετες κατέβασαν τὰ σεντούκια, τοῦ εἶπε:

— Ὁ κατέοργος ὁ Ἀγκλάς πέρασε τὴ νύκτα του σὲ μιὰ καλύβα, ἀπάνω στὸ βουνὸ τοῦ Ἰκαραμπύ, με τὸν Τῶμ κι' ἄλλους δύο ἀνθρώπους δικούς μου. Μὴ φοβάσαι λοιπὸν πῶς μὰς τῶκνασε.

— Ὁραῖα! ἔκαμε ὁ Ἐρρίκος ἀνακουρισμένος. Τώρα ὅμως τί θὰ τὸν κάνετε; Δὲν πιστεύω νὰ τὸν ἐπιάσατε, γιὰ νὰ τὸν ἀρίστετε αἰώνως ἐς ἐκείνη τὴν καλύβα!

— Ὅχι βέβαια! ἀποκρίθηκε γελῶν ὁ κτηματίας. Ἀλλὰ τὸ τί θὰ τὸν κάνω, ἐγὼ ξέρω.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω κι' ἐγὼ; ἐπέμεινε ὁ μικρός.

— Καλὰ λοιπὸν, θὰ σοῦ τὸ πῶ. Γιὰ νὰ τυλιξώμε καλά τὸν κακοῦργο, εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν κάνωμε νὰ γυρίσῃ ἐπὶ τὴ Γαλλία. Γι' αὐτὸ φεύγωμε σήμερα και τὸν παίρνωμε μαζί μας.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ πρῶτο Σάββατο τοῦ Ὀκτωβρίου γίνεται ὑποχρεωτικῶς ἐπὶ τὴν δημοσία και τὰ ἰδιωτικά Σχολεῖα ἡ εορτὴ τῆς Σημαίας. Τὴν ἔξερτε βέβαια καλλίτερα μου. Τὰ παιδιὰ ἀραδιάζονται ἐπὶ τὴν αὐλή, με τοὺς δασκάλους τους, βγαίνει με πομπὴ ἡ Σημαία κι' ὁ διευθυντὸς τοῦ Σχολείου ἀπαγγέλλει μιὰ ὀρισμένη προσφώνησι. Ἀνάμεσα σ' ἄλλα λέει: «Ἡ κυανόλευκος αὐτὴ Σημαία, τὴν ὁποῖαν ἐπίστεφε ὁ τίμιος Σταυρός, εἶνε τὸ ἱερὸν σύμβολον τῆς πατρίδος. Τὰ ἐλληνικά φρούρια, τὰ στρατιωτικά σώματα, τὰ πολεμικὰ σκάφη, σκιαζόμενα ὑπὸ τῆς σημαίας, ἐκπροσωποῦσι τὴν δύναμιν και τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἔθνους.» Φέτος ὅμως, καθὼς βλέπω ἐπὶ τῆς ἐφημερίδας, ἡ ὠραία αὐτὴ τε-

λετὴ δὲν εἶνε ἐς ὅλα τὰ Σχολεῖα τῶν Ἀθηνῶν. Μερικοὶ διευθυνταὶ τῆν ἀπέφυγαν, φαίνεται, ἐξ αἰτίας τῶν ἐθνικῶν περιστάσεων. Ἄλλοι τὴν ἔκαμαν, ἀλλὰ βιαστικά, χωρὶς ἐνθουσιασμό, με στενοχώρια, με θλίψη, με πόνο ψυχῆς. Κι' ὁ ἀρθρογράφος, μίσε ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος τὸ ἐξηγεῖ: Καὶ τὰ παιδιὰ, λέει, παρακολοῦσθον τῆς ἐφημερίδας και γνωρίζουν τὰ ἐθνικὰ γεγονότα σὰν και μὰς τοὺς μεγάλους. Με τὴ καρδιὰ λοιπὸν ὁ δάσκαλος θὰ τοὺς ἔλεγε, ὅτι ἡ κυανόλευκος σκιαζέται τὰ ἐλληνικά φρούρια, ἐνῶ τὰ φρούρια τῆς Μακεδονίας τὰ ἔχουν σήμερα οἱ Βούλγαροι, — ἡ τὰ πολεμικὰ σκάφη, ἐνῶ τὸν ἐλληνικὸ στόλο μὰς τὸν πῆραν οἱ ξένοι; Ἔτσι, λέει ὁ ἀρθρογράφος, τὰ λόγια αὐτὰ, ποῦ θάνηχθυσαν σὰν εἰρωνεῖα τῆς εἰραμένης, τὰ μάλιστα ὅτι διευθυνταὶ και δὲν ἔδελσαν τὴν ὥρα νὰ τελεσιώσῃ ἡ τελετὴ, ποῦ φέτος τοὺς ἔκανε τόσο κόπο.

Και ὅμως!.. Ἄν ἤμουν διευθυντὸς σχολείου, ἐγὼ θάπῃγγελα τὴν προσφώνησι μπροστὰ ἐπὶ τὰ παιδιὰ ὅπως πάντα. Τὰ παιδιὰ ἀντιπροσωπεύουν τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους και γιὰ τὸ μέλλον αὐτὸ ποτέ δὲν πρέπει κανεὶς ν' ἀπελιπίεται, ποτέ. Ὅτε ὅταν τὸ παρὸν ἐμπνέη τὴν μεγαλῆτερη πατριωτικὴ θλίψη. Βέβαια, τὰ πράγματα τῆς πατρίδος μας δὲν εἶνε σήμερα ρόδινα. Ἀλλά... μπόρα εἶνε και ὅθι περάσῃ. Δὲν ἐξετάζω ποιοὶ φταῖνε γιὰ τὰ κακά, δὲν ξέρω οὔτε ποιοὶ θὰ τὰ διορθώσουν. Ἐχω μόνο πίστι ἐπὶ τὴν δύναμιν, ἐπὶ τὴ ζωτικότητα τοῦ ἔθνους κι' εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ χαθῇ. Ἀς ἔχουν σήμερα τὰ φρούρια μας και τὰ πλοῖά μας ξένοι. Αὐριο πάλι θὰ τὰ σκιαζέτῃ ἡ κυανόλευκος, μαζί με ἄλλα πολλὰ.

Ἐκείνο μόνο ποῦ θάλεγα ἐπὶ τὰ παιδιὰ εἶνε νὰ μὴν ἀκούνε λόγια ἀπελιπίσας, νὰ μὴν πιστεύουν τῆς ὑπερβλῆς ποῦ λένε τὰ διάφορα κόμματα, νὰ μὴν ἀπογοητεύονται, νὰ γαποῦν πάντα τὴν Πατρίδα, νὰ λατρεύουν τὴ Σημαία της και νὰ ἐτοιμάζονται, ἐπιμελῆ και φρόνιμα, νὰ κάμουν τὸ καθήκον τους ἐπὶ τὰς μεγάλωσων. Τὰ παιδιὰ εἶνε τὸ Μέλλον τῆς Πατρίδος, ἀλλὰ τὸ Παρὸν τῶν παιδιῶν εἶνε τὸ Σχολεῖο τους. Τὸ σχολεῖο ποῦ τὰ προετοιμάζει νὰ γίνουν μιὰ μέρα καλοὶ πολῖτες και καλοὶ στρατιῶτες. Τὰ μαθήματα ποῦ πλουτίζουν τὸ νοῦ τους και γυμνάζουν τὸ σῶμά τους. Τὰ μαθήματα ποῦ τοὺς ἐμπνέουν εὐγενικὰ ἰσθμῆματα και φρονήματα γενναία. Ἐν ἂν αὐτὰ εἶνε και τὸ μαθημα τῆς Σημαίας. Ἀς τὸ ἀκούνε με τὴν ἰδίαν πίστι, με τὸν ἰδίον ἐνθουσιασμό και με τὴν ἰδίαν υπερφροσύνη, ὅτι εἶνε Ἑλληνόπουλα και ὅτι τὰ παιδιὰ μιὰ Σημαία με τέτοια ἱστορία και με τέτοια ἰδέα, σὰν τὴν ἐνδοξὴ Ἑλληνική.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια).

— Μπα! εφώναξεν ο Τώνης, μόλις εφθασεν εις την τελευταίαν βαθμίδα της κλίμακος' έπιασε θύελλα;

Πραγματικώς, φοβεραί βρονταί εδόνουν όλην την ατμόσφαιραν, ενώ αστραπαί εκτυφλωτικά διεδέχοντο αλλήλας αδιακόπως. Μά ούτε στιγμήν, ούτε δευτερόλεπτον δεν έπαυαν. Ήτο ένας άπέραντος βομβαρδισμός, κοσμογαλαξιά αληθινή, κάτι έκτακτον και άφάνταστον και τρομερόν.

— Μά τί είδους θύελλα είν' αυτή; είπε πάλιν ο Τώνης. Δεν είδα ποτέ μου τέτοιο κακό. Και όμως τίποτε δεν την προηνούσε προτήτερα. Ο ούρανός ήταν καθαρός, χωρίς ούτ' ένα συννεφάκι. Μήπως;.. Πολύ περίεργο!..

Άλλά δεν εβράδυνε να εξηγήση το φαινόμενον της ύπερφυσικής εκείνης θυέλλης.

Εις απόστασιν δέκα περίπου μιλίων, —διότι τόσον απέχον τώρα από την ακτήν,— όλη ή παραλία έκυρπολείτο από μεγάλας, φευγαλέας λάμπεις, τας οποίας συνώδευον κρότοι εκκωφαντικοί.

— Ναυμαχία!.. εφώναξεν εξαφνα ή Τώνης, εξηγών εκείνα άστραπόβροντα. Ναυμαχία!

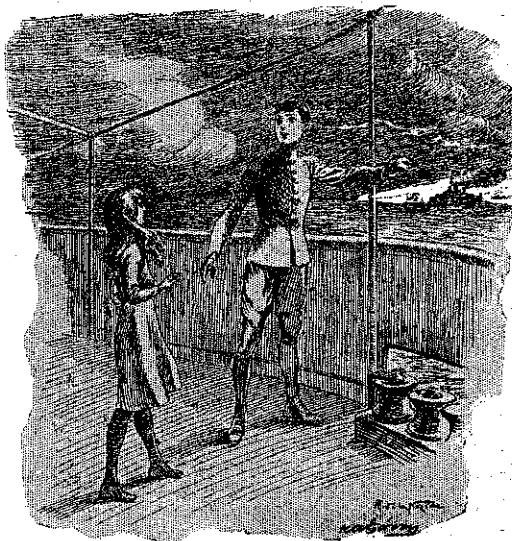
Και αυτήν την φοράν δεν ήπατάτο. Ήτο τωόντι μία ψευτοναυμαχία. Ο στόλος της Μεσογείου έκαμνε γυμνάσια.

Έλαφρά τορπιλιόβλα, διασχίζοντα γοργώς την έπισφάνειαν της θαλάσσης, προσεπάθουν να εκβιάσουν την είσοδον του λιμένος της Βιλλαφράγκας, εις τον όποιον είχαν καταφύγη τα μεγάλα θωρηκτά, και τα τηλεβόλα όλων των περίεξ φρουριών, από το Φερρά έως την Νί-

καιαν, εκρότουσιν τώρα έναμύλλως, ύπερασπιζόμενα τας διόδους.

Η μάχη, την στιγμήν εκείνην, ήτο γενική και ό Τώνης, με όλας του τας άντηυχίας και τας φροντίδας, δεν ήμπόρεσε να μη θαυμάση το θέαμα, μεγαλοσπερές και όλως νέον δι' αυτόν.

Ο πρίγκηψ Βόρις ήπατήθη λοιπόν πρό όλίγου, ότι ό στολίσκος ήθελε να τώ φράξη τον δρόμον. Όχι. Τα σήματα πού τώ έκμαν, δεν είχαν άλλον σκοπόν, παρά να τον διατάξουν να μη πλησιάση εκεί, αλλά να περάση άνοικτά. Και θά το έβλεπε βεβαίως, εάν τον άρηνεν ό φόβος, ή ταραχή, ή σύγχυσις της πρώτης στιγμής, πού τον έκαμαν να διατάξη έσπευσμένως μίαν κατάδυσιν του πλοίου του, όλως διόλου περιττήν.

«Ναυμαχία! εφώναξεν ό Τώνης...» Σελ. 360, στ. α'.

Όταν είδε το λάθος του, ό πρίγκηψ δεν ήμπόρεσε να συγκρατήση μίαν χυδραίαν βλασφημίαν. Συγχρόνως όμως ανέπνευσε πλέον ελεύθερα, βλέπων ότι δεν είχαν, όπως εροβήθη εις την αρχήν, όλόκληρον στόλον επί τα ίχνη του.

Κ' ενώ ή θαλαμηγός εξηκολούθει τον δρόμον της εις τάνοικτά, ό πρίγκηψ Βόρις, χωρίς να προσέχη πλέον εις τον Τώνην και την Ναδιάν, οι όποιοι εύρίσκοντο έν τούτοις πλησίον του, έτηρήθη εις την κρουασην δια να θαυμάση και αυτός το άπρόοπτον θέαμα μιάς μεγάλης ναυμαχίας, ή οποία, αν και ψεύτικη, δεν ήτο όλιγώτερον ώραία από μίαν αληθινήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Τηλεγράφημα δια του άσιγματου.

Ο πρίγκηψ Βόρις έμεινεν εκεί ώραν πολλήν και μόνον όταν ή ακτή, όπου εξηκολούθει ή ναυμα-

χία, εξηφανίσθη εις τον όρίζοντα, άπεφάρισεν επί τέλους νάφρηση την σκοπιάν του.

Είδε τότε τα δύο παιδιά, τα όποια φοδισμένα, συμμαζευσμένα το έν πλησίον του άλλου, έστέκοντο εις την γέφυραν.

Διαμιάς έπανήλθεν εις την πραγμα-

«Παρήλλον ούτω τρία τέταρτα της ώρας...» (Σελ. 363, στ. γ').

τικότητα, ένθυμήθη τα συμβάντα, τα όποια, φαίνεται, προς στιγμήν είχε λησμονήσει, και ό θυμός άφυπνίσθη έντός του με όλην του την δύναμιν.

— Έδώ είσαι ακόμη έσύ; εφώναξε βλέπων τον Τώνην' σε είχα ξεχάση... Τί με κυτάζεις έτσι;.. Σου ύποσχέθηκα πρό όλίγου, ότι θά σου δείξω ποιός είμαι. Θα ίδης λοιπόν τώρα, ότι όσ πρίγκηψ Βόρις κρατεί τας ύποσχέ εις του.

Αυτήν την φοράν, ό δυστυχής Τώνης ενόησεν, ότι δεν είχε τίποτα να έλπίζη πλέον και ότι, αν δεν έμεσολάβει πάλιν κανέν άπρόοπτον— το όποιον δεν θά συνέβαινε βέβαια,— θά έπιπτε θύμα του ανθρώπου εκείνου, του όποιου το μίσος δεν άφωπλίζετο ούτε πρό της έντρόμου αδυναμίας δύο δυστυχομένων παιδιών.

Ένωματεύθ, ό πρίγκηψ είχε φωνάξη τον ναύτην εκείνον, ό όποιος προτήτερα συνώδευε την Ναδιάν.

Ήτο ένας γίγας με τραχέα και άγρια χαρακτηριστικά, ένας πτωχός χωρικός Ρώσος, του όποιου οι γονείς ήσαν άλλοτε δούλοι, σκλάβοι, της οικογενείας Ίθανώφ. Αυτός τώρα ήτο ελεύθερος, διότι ή δουλεία εις την Ρωσίαν έχει καταργηθή.

Ένωτούτοις, εκ κληρονομικότητας, είχαν, εις την στάσιν του και εις το ύφος του, κάτι το ταπεινό, το δουλικόν. Θα έλεγε, ότι έτρεμεν ακόμη εμπρός εις τον αυθέντην του. Μολοντί ό πρίγκηψ Βόρις τον είχε κάμη ναύκληρον της θαλαμηγού του και τον μετεχειρίζετο ως ένα έμπιστον και άφωτισμένον υπηρέτην, ποτέ δεν ένεφανίζετο ένωπιόν του, χωρίς να κάμη δύο τρείς μετάνοιες. Η σπονδυλική του στήλη έφαινετο συνειθισμένη να κάμπτεται, όπως ή ράχις των προγόνων του, την όποιαν έτσάκιζε το κνωύτον.

— Πλησίασε! τώ εφώναξε τραχέως

ή πρίγκηψ. Κ' ενώ ό άνθρωπος, ό όποιος έλέγετο Μιγάλης, έπροχώρει έρπων, ως σκύλος περιμένων τιμωρίαν, ό πρίγκηψ τώ έδειξε τον Τώνην κ' εξηκολούθησεν έντόνωσ:

— Βλέπεις αυτό το παιδί, ε; Να το πάρης και να το κλείσης στην καρβουνοθήκη. Εκεί θά μείνη φυλακισμένος ως ναπορασίτω τί να τον κάμη. Πάρ τον γρήγορα!

— Αμέσως, άπεκρίθη ό ναύτης. Και πρόν προσήσθη να κάμη το παραμικρόν κίνημα, ό Τώνης άνηράγη ύπό του κολοσσού ως δέμα, διέγραφεν εις τον άέρα ήμικύκλιον και άπετέθη επί των ευρέων του ώμων.

Η μικρά Ναδία, βλέπουσα τον φίλον της νάρπάζεται με τον βάνουσον αυ τον τρόπον, ήρχισε να κλαίη και να ξεφωνίζη.

Άλλ' αφού παρήλθεν ή πρώτη του έκπληξις, ό Τώνης έδοκίμασε νάντισταθή. Και τινάζων χέρια και πόδια με όλην του την δύναμιν, εφώναξεν ως μαινόμενος:

— Αφισέ με! άφισέ με κάτω! Θαμάφρησε, κτήνος;

Εις μάτην όμως. Ο ναύτης δεν ήκουε τίποτε' και σφίγγων με τα χαλύβδυνα χέρια του, παρέλυε κάθε κίνησιν του Τώνη, ό όποιος, βλέπων το άνωφελές της αντίστασέως του, άπεφάτισε να ήσυχάση.

Τότε ό Μιγάλης άνύψωσε τον ένα ώμον, δια να κρατή το φορτίον του στερεώτερα και με βαρύ βήμα, διηυθύνθη προς την κλίμακα, ή οποία ώδήγει εις το έσωτερικόν της θαλαμηγού.

Η Ναδιάν εξηκολούθει να κλαίη σπαρακτικά. Και όταν είδε τον Τώνην άπαγόμενον, έτρεξε κατόπιν του ναύτου, παρακαλούσα αυτόν να της τον άρτίση.

Εύτυχώς, εκείνην την στιγμήν, ένας νέος, ό όποιος ήτο ό ιδιαίτερος γραμματεύς του πρίγκηπος Βόριδος, έξήλθε τρέχων από τον θαλαμίσκον του άσυρμάτου τηλεγράφου, εύρισκόμενον εκεί επί της πρώρας της θαλαμηγού κι' έπροχώρησε κατ' ευθείαν προς τον κύριόν του.

Το πρόσωπόν του ήτο τόσον ώχρόν κ' έφαινετο τόσον ταραγμένος, συγκεκρινη-

μένος, ώστε ό ναύτης, ό άπάγων τον Τώνην, έττάθη μηχανικώς δια να ίδη τί συμβαίνει.

Έξ άλλου ό γραμματεύς, πλησιάσας τον πρίγκηπα, έσταμάτησε και αυτός. Έτρεμε σύσσωμος και θά έλεγε, ότι δεν είχε το θάρρος να όμολογήση δια ποίον λόγον ήρχετο με τόσην βίαν.

Το παρετήρησεν αυτό ό πρίγκηψ και άνέκραξε ζωηρώς:

— Έλα λοιπόν, Σάσα! Τί είνε πάλι; Τί συμβαίνει;

Κι' έπειδή ό γραμματεύς εξηκολούθει να σιωπά και να τρέμη:

— Μίλησε λοιπόν, εξηκολούθησε ό πρίγκηψ με θυμόν. Έως ποτε θά στέκεσ' έτσι θουβός; Δεν βλέπεις πού άνυπομονώ νάκούσω;

Ο ταλαίπωρος γραμματεύς κατέβαλε τότε μίαν υπεράτην προσπάθειαν κ' έψιθύρισε με σφήν πού μόλις ήκούετο:

— Η Έξοχότης Σου πρέπει να κάμη θάρρος... Η Έξοχότης μου κάνει θάρρος, άπεκρίθη σαρκαστικώς ό πρίγκηψ' σύ μόνο να βρής το δικό σου, πού τρέμεις

«Ο Τώνης άνηράγη ύπό του κολοσσού...» (Σελ. 361, α').

όλος. Έμπρός, λέγε! Έπιτέλους, ό γραμματεύς το άπεφάτισε.

Και παρουσιάζων εις τον πρίγκηπα ένα άππο χαρτί, επί του όποιου ήσαν γραμμένα βιαστικά όλίγαί λέξεις, έτραύλισεν:

— Αυτό το τηλεγράφημα έλάβαμε πρό όλίγου... από τον Κόκκινον Πύργον... με τον ασύρματο...

— Δός το γρήγορα! εφώναξε ό πρίγκηψ.

Και μ' εξαφνικόν ρόβον, ως να προησθάνθη κάποιον δυστύχημα, ήρπασε το τηλεγράφημα από τα χέρια του Σάσα.

Ο Τώνης, τον όποιον ό Μιγάλης εξηκολούθει να κρατή εις τους ώμους του, δεν έκίνηίτο πλέον. Έκύτταζε και αυτός τον πρίγκηπα, το πρόσωπον του όποιου εκάλυφεν αβυσθίως μία άγωνιώδης ώχρότης, ενώ τα χείλη του έψιθύριζαν:

— Η Μόρφα μου άρρωστη βαρεία!..

Η μικρή μου Μόρφα!.. Όχι, δεν είνε δυνατόν!..

Και ως δια να πεισθή, ότι δεν ήτο το παίγιον κανενός φρικτού εφιάλτου, έστριφούριζεν όλονεν το χαρτί με τα τρέμοντα δάκτυλά του...

Άλλ' ή λιποθυμία του διήρκεσε μόνον όλίγας στιγμάς. Έπειτα, συνεργόμενος δια μιάς και αναλαμβάνων όλην του την δύναμιν, εφώναξε με την ισχυράν του φωνήν, φωνήν κυβερνήτου, συνειθισμένου να προστάζει:

— Στον Κόκκινον Πύργον, όλοταχώς!

— Πηγαίνω να διαδιβάσω τη διαταγή σας, έξοχώτατε! είπεν ό γραμματεύς άποσυρόμενος.

Άλλ' ό πρίγκηψ, ό όποιος δεν είχε τελειώτη, τον έκρατησε.

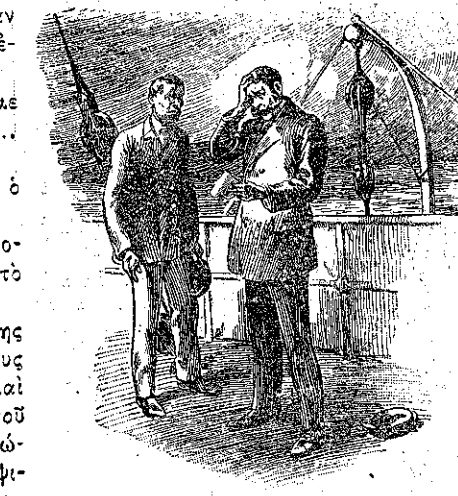
— Να δώσουν όλη τη δυνατή πίεσι του άτμου, έπρόσθεσε, να σπρώξουν της μηχανής έως το τελευταίον όριον, τελοσπάντων να μην ύποχωρήσουν πρό ούδενός! Με κάθε θυσία, αύριο πρωί πρωί, πρέπει να είμεθα στον Κόκκινον Πύργον.

— Μάλιστα, Έξοχώτατε! Και ό γραμματεύς έτρεξε να μεταδώση τας διαταγάς του πρίγκηπος εις τον πλοίαρχον, ό όποιος, την στιγμήν εκείνην εύρίσκετο επί της γέφυρας.

Ο γέρον ναύτης, συγκεκρινημένος και αυτός από την είδησιν πού είχαν άκούση, έστέκετο άκίνητος εις την θέσιν του κ' εκύτταζε με συμπάθειαν τον κύριόν του, ό όποιος, ώχρότατος πάντοτε, μ' ένα πρόσωπον σαν το κερί, ώμιλούσε τώρα μόνος του, χειρονομών ζωηρώς και ασυναίσθητα.

Ο Τώνης, αν και δεν ενόησεν ούτε λέξιν από τα διαμειθεθέντα, βλέπων όμως τα ήλλοιωμένα πρόσωπα του πρίγκηπος και του γραμματέως του, είχε μαντεύση ότι έπρόκειτο περί πράγματος έκτάκτως σοβαρού.

(Έπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

«Η Μόρφα μου άρρωστη!» (Σελ. 361, στ. β').

«Ο πρίγκηψ Βόρις, χωρίς να προσέχη πλέον εις τον Τώνην...» (Σελ. 360, στ. β').

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΒΡΟΧΑΡΗ

[ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ 159ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ]

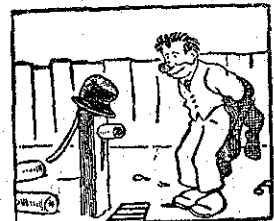
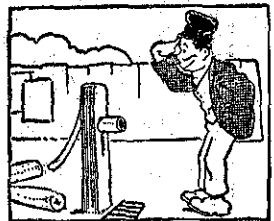

Κάποια νέα στενοχώρια θα έπρεπε να ξεχάσει ο καίμενος...

Μα ο κύριος Βασιλάκης, ο χωροφύλακας, δεν ανησυχούσε καθόλου...

Μα έννοια σου έλεγε με- βούτηξε από τον γιακά με θυμό...

σα του, βγαίνοντας το πρωί απ' τη φυλακή...

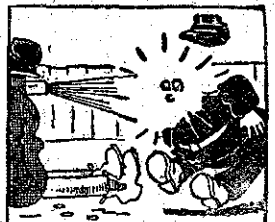

Ξαφνα, όμως, καθώς έπεσε η μη- τριά σου σε μία βούση κεί κοντά...

το φορεί της βούσης, έπειτα της φορεί και τη γιακέτα του.

κι' αυτά! Βοίσκει δυό ξύλα κει- κοντά, τα τοποθετεί σαν πόδια...

να. Τέλειος Αποβροχάρης, κει- θιστός!.. Και άμεσως, ο αληθι- νός...

οιμονόμοιο τον Αστυφύλακα. Νά τος! Δεν άρρησε να περάσει...

σμένος, τον πλησιάζει και με άγιεμένη φωνή «πάλι σου έδω;»...

δυνατή τρομπασοιά κατόμου- τρα, τον έλουσε ολόκληρο, τον έκαμε μουσική.

σας κυρ Βασιλάκης συνήλθε απ' τη παραξάλη της ψυχρολου- σίας...

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 159ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ [Γ'Ιδε την Προκήρυξιν, φυλ. 31 σελ. 251]

Όλα τα διηγήματα που παίρνουν βραβεία, καθώς και τα περισσότερα του Α' έπαύου, είνε πολύ καλά και, εν ανάγκη, θα ήμπορούσαν να δημοσιευθούν.

προμέρες και να μιλήσω και γι' άλλα έλατο- μιάματα ή προτερήματα των καλλιτέρων διηγη- μάτων...

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλλην [20 Ε] ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χάρις [18 Ε] ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ι. ΜΑΚΡΟΜΥΧΑΛΗΣ [17 Ε]. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασίλειος ο Βουλγαροπόκτος [16 Ε].

Μανωλόπουλος, Αγριοβιολέττα, Προμη- θεύς Δεσμιώτης, Χρυσή Καρδιά, Δημή- τριος Π. Βορρόπουλος, Γυνθεωτάκι, Ρο- δοδάφνη. Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [10 Ε] εις έκαστον) Ψυχή, Απόγονος του Καίσαρος, Έκδι- κητής της Έπατάλφου, Βόρειον Σέλας...

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μπαμπάς διηγείται το τρικυμώδες ταξεί- δι της έκδρομής του από την Τήνον. Ένα μέρος όμως, λέγει, δεν είχαμε κα- θόλου θέασει.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, Αθήναι, 38, οδός Εδριπίδου την 4ην Οκτωβρίου 1916.

ΑΙ ΑΝΑΝΕΩΣΕΙΣ

Πολλοί φίλοι μου, πρίν δημοσιεύσω ακόμη καμμίαν πρόσκλησιν, έστεισαν γ' ανανεώσουν την συνδρομήν των διά το 1917.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Τόποτελέσματα του λήξαντος την 30 Σεπτεμβρίου Ιβου Διαγωνισμού Εσπαθώ- ματος ετοιμάζονται όλοσιν και θα δημο- σιευθούν προσεχώς.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να ανταλλά- ξουν. Η Ανθοσπαρμένη Χίος (0) με Κυ- νηγιείδα Αργίτου, Τέλλον Άγραν, Δοξαομέ- νον Ρήνον, Ρεζεντά, Φοβίαν, Φοβίωσαν, Ιοι- δα, Έλληνικήν Αίγλην, Στενημαχιωτάκι, Νηαιοποπούλαν, Σανθην Πεταλούδαν, Χόρον, Ηρωϊκήν Σάμον, Βαλκανικήν Συμμαχίαν, Λορελάι, Κλέφτιν Βόλι, Αδδαν, Μίαν Τρελ- λούδαν, Κάκιαν, Ίδιότροπην, Φοΐξον, Αγριο- βιολέτταν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ [Γ'Ιδε Οδηγού, Κεφ. ΙΒ'] α') Πάιρνιον Έστάλη υπό Π. Σ. Χατζηνανδρέου

Table with 4 columns: ΠΟ, Ε, ΩΝ, ΠΟ, ΤΙ, ΓΡΙΣ, ΦΑΣ, ΤΑ, ΔΕ, ΜΟΣ, ΗΙ, ΔΕ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαι αυτά ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα τεσσάρων θηρίων.

β') Τρίπος

Έστάλη υπό της Αδικοκρατίας του Βυζαντίου Άδω, Ρά, έχρη' όντα δ' όρα.

γ') Διά τους Σαλλομαδεΐς

Έστάλη υπό Κάκιαν Γε. Ε. F**s - c* - q** - d**t - tdv**nn* - q** - p**rr*

Νάναγνωσθή το Φωνηεντόλιπον τούτο.

Δήλοσις

Αί λύσεις—όσονδήποτε ζητημά- των του αυτού φυλλαδίου,—συννοθεύονται άπαραι- τήτως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμ- ματοσήμου.

Ρύσεις του 43ου φύλλου

α') Είς την άνω άριστερά γωνίαν, είνε τα πισινά πόδια της καμήλου' τάλ- λα πλέον φαίνονται εύκολα.—β') Χιώι, χάλαχα, σέλας, όμηγλη, άλλως, διάττον- τες.—γ') Ζάχαρι (ΡόΖΑ, ΧΑΡΙλας...) —δ') Α tout oiseau son nid parait beau.

Το πρώτιστον καθήκον του κα- λού συνδρομητού είνε η έγκαιρος ανανέωσις της συνδρομής του.

εξοικα) Προσφυγα (έστειλα) Αυτοκράτειραν του Βυζαντίου (ό τεχυροδρόμο, πταει, διότι στέλλονται την Παρασκευή) τὰ «Συντριμμά» τῆς Ἰδιόρτοπης ἀπὸ τὸ 6 πηδῶν εἰς τὸ 8, διότι τὸ ἴον ὑπάρχει μὲν, ἀλλὰ δὲν ἐδημοσιεύθη) Παμπόνηρο Διαβολάκι (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Ὁραϊὸν Κέουρον (δὲν ξεῖρω τὴν ἡλικίαν σου, ὑποθέτα ὅμως ὅτι τὸ βιβλίον ποῦ ζητεῖς, δὲν εἶνε κατὰλληλον διὰ σένα διὰ λέξε κανένα τῆς Βιβλιοθήκης μου τὸ ἀντίτιμον εἶνε δεκτὸν καὶ εἰς γραμματισμῶν) Μέλλοντα Φιλόσοφον (καλῶς ἤλθες τὰ ἔλαβα καὶ ἔστειλα) Γερμανοπαῖδα (τετραδία ἔστειλα) Ἑλληνα Νικητὴν (ἔστειλα) Χρυσουγιὴν (δεκαί, ἀφοῦ ἔφρασαν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως) Κυκλαμιὰν (δύνασαι νὰ δημοσιεύσῃς ὅποιανδήποτε Μ. Ἀγγελίαν) Ἑλλάδα τῆς Ἑλλάδος (ὁρατὸ τὸ γραμματικὴ σου καὶ εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) I. K. Πολ. (ἂ, γι' αὐτὸ ;... σὲ συγχωρῶ λοιπὸν διὰ τὸν προβιδοσμιὰν σου καὶ τώρα γράφε μου). Ζιζανίον (ἔστειλα) ναί, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ σέ καὶ μὲ μέλει γιὰτί λές, διὲν δὲν μὲ μέλει ;) Ζιζανίον τοῦ Σχολείου (τόμον ἔστειλα διὰ τὴν φωτογραφίαν, δὲν περᾶζει. μοῦ στέλλεις, ὅταν κάμης καλὴν) Τραγοῦδι τῆς Δευτεριάς (αὐτὸ γίνεται σπανίως ὅταν ἔχω π. γ. : τρία τέσσαρα ποιήματα διὰ μιαν Σελίδα, ἐπίσης καλῶς, τραβῶ ἕνα στήν τύχη.) Τυφλὸν (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ.) καθὼς καὶ διὰ τὴν ἐξακοῦστην τοῦ ξεσπαθώματος; Ἀσπυριανὸν Βαζιερ (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Θουλιὴν Παμβούδα, Ἡρώϊδα Ἑλληνοπούλα, Φιλομήτορα, κλπ. κλπ.

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8ην Οκτωβρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
 Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς : 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 ἕκαστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
 Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς : 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστος.
 (Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγητήθησαν.)
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)
 Τόμοι 5 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται : Ἄδεται δρ. 3—Χρυσῶδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. Ἄδεται 3,50, χρυσ. 6,50, Διὰ τὸ ἔξωτερ. » 4.-- » 7.--
 Τόμοι 7 : τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλευθέρος ταχ. τελῶν : Ἄδεται δρ. 7—Χρυσῶδεται δρ. 10.
 Τόμοι 10 : τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται : Ἄδεται δρ. 8—Χρυσῶδεται δρ. 10.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"
 Βιβλία τετρατά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) δρ. 6. Χρυσῶδ. δρ. 8.
 Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 0,60.
 Τὸ Θῶμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.
 Ἀνύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν, ἕκαστον τετρατίον δρ. 0,15
 Δέση 7 τετρατίων δρ. 1,—
 Δέση 15 τετρατίων δρ. 2,—
 Δέση 25 τετρατίων δρ. 3,—
 Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) δρ. 3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.
 Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα) δρ. 1,50, Χρυσῶδ. δρ. 2,50.
 Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.
 Παιδικὸι Διάλογοι (Κουρτίδου). Σειρὰ Α' δρ. 1,20. Σειρὰ Β' δρ. 1,20.
 Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) δρ. 2. Χρυσῶδεται δρ. 3,50.
 Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον δρ. 0,50. Χρυσῶδεται τὰ 3 ὁμοῦ, δρ. 2,50.
 Πρὸς δ Νικίον (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.
 Ὁ Πυρροποῦλης (24 εἰκόνες) δρ. 3,50, Χρυσῶδ. δρ. 5.
 Ὑπερ Παιδίος (35 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσῶδ. δρ. 5.
 Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σμαρταΐδου, δρ. 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Συνέχεια τοῦ 160οῦ Διαγωνισμοῦ Ἀυγούστου-Νοεμβρίου.
 Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Νοεμβρίου

574. Δεξιόγραφος
 Μικρὸ-μικρὸ τετραπόδο
 Μὲ τὴ φωτιὰ ἐνώνω
 Κ' εὐθὺς ἕνα παμμέγιστο
 Μνημεῖο σου ὕψωνο.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώϊδος Ἑλληνοπούλας

575. Συλλαβογράφος
 Φθόγγον, μέλιος; τοῦ προσώπου
 Μαζὶ μ' ἕνα κτηρικὸ
 Βάζον, καὶ στὴ Θεσσαλία
 Κάνω πῶλι στὸ λεπτὸ.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῶν Ποντικῶν

576. Στοιχειόγραφος
 Τὸν οἶκον πάντα θὰ κινῶ,
 Ὡς ἔχω ἂν κἀφίση;
 Ὁλ' νοστιμίζω τὸ φαγί,
 Ἄν μάκροφελήσης.
 Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Κατωκίαν τῶν Ψωδῶν

577. Μεταγραμματισμός
 Βγάλε Ο καὶ βάλε Α
 Γιὰ νὰ ἰδῆς σὲ δὴ λεπτὰ
 Ἐν γνωστὸν ναρκωτικὸν
 Ποῦ θὰ γίγη ὀπυρικόν
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νσαροῦ Φιλοσόφου

578. Ἀντεστραμμένη Πυραμὶς
 ****+**** = Πόλις τῆς Αἰγύπτου.
 ****+**** = Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκῆ
 + = Μέγας ὀκεανός.
 + = Πόλις Ἑλληνικῆ.
 + = Ἄνθος.
 + Καθέτος ποταμός τῆς Ἀφρικῆς.
 Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Ληξουριώτινον Διαβολάκι

579-581. Λαθρὸν Σένον
 Ἄγγλος περιηγητής, γνωρίζων ὀλίγα ἑλληνικά, εἶπεν αὐτὰς τὰς τρεῖς φράσεις :
 1.— Κορέα κόρα εἶνε τὸ γελᾶς!
 2.— Αὐτὸ τὸ κορασιά ἔχει κορέσιν; κἀπρος.
 3.— Γελᾶς! Γελᾶς! τὸ καλλίτερον κόπο τοῦ κόσμου!
 Τι ἤθελε νὰ πῆ ;
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κελαφζοντος Ρυακίου

582-586. Μαγικὸν Γράμμα
 Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις :

Ἔσται ἡ ἀπὸ τὸ Κωνσταντινουπολίτικον Διαβολάκι

587. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων
 Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικὰ τῶν νάποτελων προσώπων μυστικωρῆματα; τῆς «Διαπλάσεως» :

Ἐγὼ, δευλός, ἀσχημία, δίδω, ἡμερος, ἀπερισκεπτος.
 Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑγγλεζάκι.

588. Φωνηεντόλιτον
 δρς-πσς-πς-νρ-ἔλτ
 Ἐστάλη ἀπὸ τὴ Λευτεριά στουὺς Σιλάβους

589. Γεῖφος
 αἶρει

υγ
 γῆν αἶε οἶκος υγ μον υγ
 γυ μον υγ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πουητίας Σακφοῦς

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 33ου φύλλου

417. Πέλαγος (ρ, λαγός) —418. Πῆλος; Πῶλος.—419. Ἀγκών.—420. Τὸ ρεῖθι.
 421. Αἰ δ ἠ ψ ο σ 422-426. Διὰ τῆς; Αἰ τ ὠ λ ι α συλλαβῆς; ΒΑ: Βά-ΕΚ Α Σ Τ Ο Σ σανος, βᾶρος, βᾶ-Ο Δ Η Σ Σ Ο Σ πτω, βᾶσις, Α-Λ Μ Ο Ρ Γ Ο Σ βαγος.—427-429 Μ Α Ρ Ι Ο Τ Η 1. Ὁ χρόνος δὲν Χ Ε Λ Ι Δ Ω Ν ἔχει δύο καλοκαίρια, 2, Ὅποιος κινῆξ δύο λαγούς, χάνει καὶ τοὺς δύο. 3, Τὰ πολλὰ λόγιτ εἶνε φτώχεια.—430. Σάββας.—431. ΚΥΠΡΟΣ (Κάσος, ΚΥ-ρος, κἀΠρος, ΠαιΡαϊός, Ὁμηρος, ὉδεροΣ).—432. Ἐν τῇ ἐνώσει ἡ ἰσχύς.—433. Γονεῖς δεῖ αἰδεῖσθαι. (Γον-εῖ; δεῖ-ε-δι; δι.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
 ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
 ὅτων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐληφθῆσαν ἀπὸ 28 Σεπτ.—4 Ὀκτωβρ.

ἈΘΗΝΩΝ: Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος Ἀδελφὴ τοῦ Ἑλέου, Φιλελεύθερο Προσφυγιάν, Ἐδστο. Γ. Καρδαράς, Ἐλένη Κ. Εὐθυμίου, Ἀνῆλ Γεωργεβίτης, Χο. Ν. Τσαμάλης, Ἰουλιὰ Σίλσμαν Ἰω. Γ. Χονδογιάννης, Ν. Φαντζῆς, Α. Γ. Παπαδόπουλος, Μαρία Α. Φλαμπουράκη, Ἰω. Ν. Πατάκος, Π. Π. Καρανίκας, Εὐφρ. Σβορώνου Ἰωάννα Μπάρα, Ἄλ. Α. Ἀλεξόπουλος, Α. Κ. Δεμερτζῆς, Ε. Μητσόπουλος, Νικηταράς ὁ Τονυκοφάνος

ΒΟΛΟΥ: Βασκοπούλα τοῦ Πηλίου.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Γ. Α. Ἀνδρονειόπουλος, ΘΕΣ)ΝΙΚΗΣ: Κ. Κόκκινος.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Κ. Καπετανάκης, Ν. Α. Καράμπελας, Τσιράνης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Κανόνι τοῦ Κιλκίς, Στ. Α. Ἀσημόπουλος, Κ. Α. Μαρτίνης, Α. Γ. Δεσφάλα, Λιζέττα Γ. Δεσφάλα.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Κ. Π. Τσαβελάκος.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Δοξασμένο Στέμμα.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Εὐάγ. Κ. Ζαροκόστας.

ΠΑΤΡΩΝ: Αἰλία Χαριτάτου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θ. Α. Σακελλαρόπουλος, Ἐπ. Κ. Οικονομίδης.

ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Ε. Ι. Λαυράνης.

ΣΥΡΟΥ: Μόσχα Α. Δαπόντε, Α. Α. Κοψῆ, Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ, Μαρίνα Π. Κατσιμαντή, Ν. Ε. Δάρας.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ὑπερῆφανος Στρατηγός, Τάκης Π. Θεοφρονιάτης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
 Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἐξῆς ὄδο: ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ Γ. ΚΑΡΔΑΡΑΣ ἐν Ἀθήναις καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Α. ΜΑΡΤΙΝΗΣ ἐν Κεφκῆσιν οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
 Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλοτάτας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
Ἐσωτερικῶ	Ἐξωτερικῶ		
Ἐτησίᾳ δρ. 8.—	Ἐτησίᾳ φρ. 10.—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50		
Τριμηνος 2,50	Τριμηνος 3.—	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐδριπείδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον	
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		Ἐν Ἀθήναις, 15 Ὀκτωβρίου 1916	
Περίοδος Β'—Τόμος 23ος		Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 46	

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

— Ἄ! ἐρώναξεν ἐκπληκτος ὁ Ἐρρίκος καὶ δέχθηκε νὰ σᾶς συνοδεύσῃ; Ὁ Ἀλδαράδο ἔβαλε τὰ γέλια.

— Καὶ νομίζεις, εἶπε, ὅτι τοῦ ζήτησα τὴ γνώμη του; Ὅθι τὸν πάρω σὰ μπαῦλο, δηλαδὴ μὲσα ἔνα μπαῦλο, ποῦ τὸ κανονικὸν ἐπιτήρες, γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, καὶ ποῦ θὰ καλοπεράσῃ ἐκεῖ—μὲσα ὁ κατεργάρης!.

Κι' ὁ Βραζιλιανὸς ἐξήγησε ὅλο του τὸ σχέδιον.

Ἄφου θὰ περνοῦσε τὴ νύκτα του στὴν καλύβα τοῦ βουνοῦ, ὁ Ἀγκλάς θὰ ἐκλινοτο ἀπὸ τὸν Τῶμ στὸ εἰδικὸ ἐκείνο κιβώτιο, ποῦ τὸν ἐπερίμενε ἐκεῖ ἀπὸ προχθές. Στῆς δέκα, μιὰ ἀτμιάκατος θὰ πήγαινε εἰς τὸ Ἰκαραμπὺ καὶ θάπαιρνε τὸν Τῶμ καὶ τὸ κιβώτιο, ποῦ θάχε μὲσα εἰς τὸ Ἀγκλάς, γιὰ νὰ τοὺς πᾶν ὅλους εἰς τὴν Αουτερία. Ἀμέσως θὰ φέρωναν εἰς τὸ ὑπερωκεάνιον τὸ κιβώτιο καὶ θὰ τὸ τοποθετοῦσαν μάλιστα εἰς τὴν καμπίνα τοῦ

Ἀλδαράδο, γιὰτ' εἶχε κρατήσῃ καμπίνα «πολυτελεῖ» καὶ μποροῦσε γι' αὐτὸ δικαιοματικῶς νὰ ἔχη μὲσα καὶ τὰ πράγματα του.

— Ἔτσι, τέλειωσε ὁ Ἀλδαράδο, δταν σὲ μιὰ ὥρα θὰ πᾶμε καὶ μεῖς εἰς τὸν βαπόρι, θὰ βροῦμε, νὰ μᾶς περιμένουν ἐκεῖ, τὸν Τῶμ καὶ τὸν φίλο του Ἀγκλάς, δεμένο καὶ φιωμένο μὲσα εἰς τὸ μπαῦλο σὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε κανεὶς νὰ μὴν ὑποπτεύεται τίποτα. Ὑστερα, ἀφοῦ ξεκινήσῃ τὸ βαπόρι, βλέποντας καὶ κάνοντας... Δὲν ἀποράσιστα ἀκόμη τί θὰ κάμω... Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐκεῖνον. Ἄν εἶνε λογικὸς, μπορεῖ νὰ κανονίσωμε τὴν ὑπόθεσι μὲ φιλικὸν τρόπο. Διαφορετικὰ, θὰ τὰ γαλάσωμε μαζὶ του καὶ θὰ τὸν παραιτήσωμε στοὺς χωροφύλακας. Μόνον ποῦ δὲν ἔχομε ἀκόμη τὴν ἀπόδειξι τοῦ ἐγκλημάτου, τὴν ἀπόδειξι ποῦ χρειάζεται, γιὰ νὰναθεωρηθῇ ἡ δίκη τοῦ πατέρα σου.

Στὴ χαρὰ τοῦ θριάμβου, ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ ἐφάνη εἰς τὸν Ἐρρίκο ἀσήμεντη. Τὴν ἀπόδειξι πάντα θὰ τὴν εὕρισκαν. Τὸ σπουδαιότερον, τὸ κυριώτερον, ἦταν ποῦ ἐπιασαν τὸν κακοῦργον καὶ τὸν εἰχαν εἰς τὰ χέρια τοὺς. Ὅθι τὸν ἐπαιρναν τώρα μαζὶ τοὺς εἰς τὴν Γαλλία, καὶ ἐκεῖ μ' ἕνα ἄλλο τρόπο, πάντα ἡ δικαιοσύνη θὰ ἐθριάμβευε.

Ἡ ἀναχώρησις εἶχεν ὀρισθῇ γιὰ τῆς ἔνδεκα καὶ ἦταν ἀκόμη ἐννιά. Πῶς θὰ περνοῦσαν αὐτὲς ἡ δὴ ὥρες! Πόσο ἀνυπομονοῦσε ὁ Ἐρρίκος νὰ ἰδῇ τὸ κιβώτιο, καὶ γιὰ τὴν Κολέττα ποῦ εἶχε μὲσα τὸν κακοῦργον!

Ἡ Κολέττα, ἔδισταξε ἀκόμη νὰ τῆς φανερώσῃ τί

